

Maade laste Underofficershjemmene eller i mindste Maade drage i Tvivl, at Underofficershjemmene kunne være meget egnede til at optage saadanne Børn, men at de skulde være bedre end andre Hjem til at anbringe disse døvstumme Børn i, kan jeg ikke gaa ind paa. Det er jo saaledes, at der i Fredericia er Underofficershjem, hvor der er døvstumme Børn, og det lader til, at Institutet er ganske godt fornøiet med disse Underofficershjem. Men naar der er saamange Underofficershjem med døvstumme Børn i, har det sin Grund i, at den overveiende Del af Underofficershjemmene findes i Nærheden af Døvstummeinstitutet, fordi de militære Øvelsespladser ligge ad den Vej i Udkanten af Byen eller udenfor den. At Underofficersfamilierne bo der, har tillige sin Grund i, at de der bo billigere. Saa der er flere Grunde til, at de ere flyttede derhen. Et næste vil jeg gjøre gjældende overfor Veile. Da Veile er en større By, ligger det nær at antage, at den ogsaa har flere Værksteder, som disse Børn kunne faae Udgang til og have Gavn af at komme i for Anskuelse- undervisningens Skyld. Det er fremhævet i Betænkningen, at det er en ønskelig Ting, at døvstumme Børn kunne faae Udgang til saa mange Værksteder og Fabriker som muligt, for at disse Ting kunne anskueliggjøres for Børnene. Der er som jagt aldeles ingen Tvivl om, at i Veile som den større By er der ogsaa en større og rigeligere Udgang for disse Børn til at komme hen paa de forskjellige Værksteder og Fabriker, som findes der. Jeg kan derfor ligesaa lidt som tre andre ærede Medlemmer af Udvalget gaa ind paa at forlade det Forslag, som Regjeringskommissionen har stillet, om at bygge det eventuelle Institut i Veile. Jeg henstiller til det høie Thing at forkaste det Endringsforslag til § 1, som Udvalgets Mindretal har stillet. Jeg skal foreløbig indskrænke mig hertil.

**Selmer:** Da jeg blev Medlem af dette Udvalg, blev for mig det egentlige Hovedspørgsmaal dette, om vi skulde forlade det private Arbejde i den Henseende og gaa over til lutter Statsanstalter. Man kom temmelig let over det i Udvalget; men da jeg antager, at flere ærede Medlemmer af Thinget staa tvivlende overfor dette Spørgsmaal, skal jeg i Korthed, saa tydelig jeg kan, indtale min Opfattelse deraf. Jeg var i det Hele taget meget betænkelig ved at gaa bort fra den private Virksomhed til Statsanstalterne, da jeg nemlig ikke ønsker Alt lagt i Statens Haand, og navnlig da jeg veed, at den høitkerede Kirke- og Undervisnings-

minister har en ganske ualmindelig Gyne til at finde særlig fagdygtige Mænd til de forskjellige Statsanstalter, sandsynligvis ogsaa her; vi kunne jo nemt her faae en ny Statsanstalt, som jeg i alt Fald for mit Bedkommende vilde bede mig fritaget for. Men selv under normale Forhold bliver det en Statsanstalt med velbetalte Statsemedsmænd, og vi kunne ikke vente Andet end i heldigste Tilfælde at faae Mænd, som ønske at have et fast, godt Embede; men som ere alvorlige nok til samvittighedsfuldt at gjøre deres Pligt og have nogenlunde god Gyne i den Retning. Vi have ikke Grund til at vente, at der skulde være Mænd og Kvinder, som særlig have en Følelse af, at det skal være deres Opgave at virke og leve for at være Noget for disse stakkels abnorme Børn. Selvom det virkelig skulde være Tilfældet, at saadanne Mænd kunde og vilde virke i Statsanstalterne, kunde de i disse let komme til at savne den fornødne Handfrihed. Forholdet paa disse Statsanstalter kan let blive et Kaserneystem uden nogen hjemlig Luftning. Jeg er ingen Ven af Kasernelev i det Hele taget og mindst af det i Barndomsalderen. Naar private Mænd og Kvinder tit med stor Selvfornægtelse have taget et saadant Arbejde op, er der altid mere Sandynlighed for, at vi der kunde finde virkelige Mennesker, som ikke blot vilde gjøre deres Pligt, men som med Kjærlighed til denne Sag ville leve og arbejde for disse stakkels Børn, som navnlig maatte kunne bringe mere Lyk og hjemlig Hygge over disse Børns ellers saa glædeløse Barndom. Det har ogsaa vist sig, den Gang den kelleriske Anstalt blev til, at det var, fordi Cand. Dahlerup i 1849 søgte, at han kunde opgive sin Stilling ved Statens Døvstummeinstitut for privat i en mere fri Stilling at kunne arbejde efter sin bedste Overbevisning, særlig for at indføre Talemethoden. Nu kan Noget jo vel mene, at det er en saa vanskelig Opgave at tage denne Sag privat, at det kun har været saadanne særlig begavede Mænd, som Cand. Dahlerup og Professor Keller, som have kunnet tage den Gjerning op privat. Ja, ganske vist er det vanskeligt, men saa vanskeligt, som man tror, er Sagen heller ikke. I alt Fald have vi i Veile Amt i en Præstegaard haft en lille, udmærket god, privat Døvstummeanstalt mange, mange Aar, for de Kelleriske Instituter bleve til. Der blev denne Sag taget op med udmærket god Virkning. Da nemlig Statsdøvstummeinstitutet blev oprettet i 1817, var der i 1810 kommen en Møllerdatter for Bamdrup over paa Anstalten. Hun var der til 1812 og gjorde saa store Fremskridt, at hun paa det stærkeste